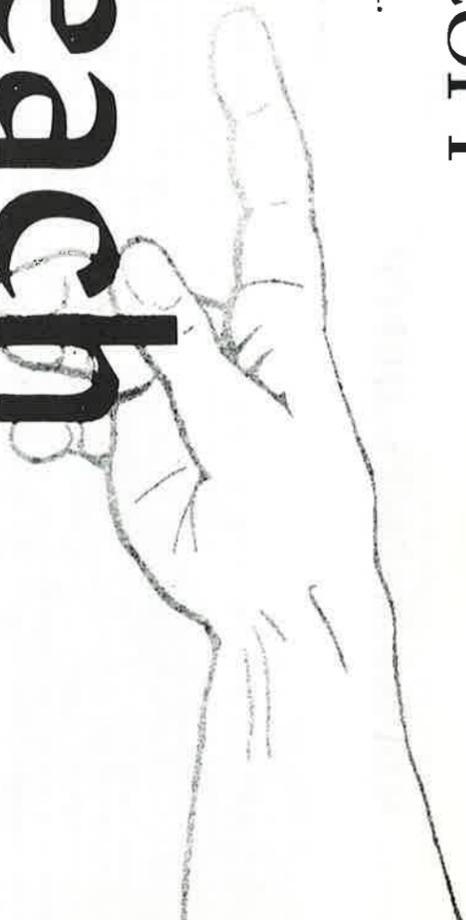

Please return.

Outreach

Հրատարակութիւն Ամերիկեայայց Արեւելեան Թեմի Ազգային Առաջնորդարանի
A Publication of the Prelate of the Armenian Apostolic Church of America

Volume IX, Number 4
August 1986

XIII CENTURY MINIATURE

HYMN

Mother, virgin and handmaiden of Christ,
you are always intercessor for the world; all nations give you blessings.

Ի ԽՈՐՈՑ ԱՐՏԻ ԽՕՄՔ ԱՍՏՈՒԾՈՅ ՆԻՍ

Գրիգոր Նարեկացի (Բան 2-80)

Թախծագին չոգով խոսառ տաքնայաճ՝
Ազարւմ եմ քեզ, սուրբ Աստուածածին՝ն,
Ո՛վ մայր-հրեշուտի ու մարմնատեւիլ անբիժ քերովբէ,
Երկնի թաղարհի, անխառն՝ ինչպէս օր, մաքուր՝ ինչպէս լոյս,
Անեղձ՝ երկնածեմ արուսեակի պէս,
Անապակութեամբ գերազանց՝ անկոխ սրբութիւններեց,
Առատախոստում երանութեան վայր, շնչատար եղբւ՛ր,
Բոցեղէն սրով պաշտպանուած՝ կենաց անմահութեան ծառ,
Հովանաւորուած, զօրացած՝ բարձրեալ արարչի ձեռքով,
Հանգստեամբ չոգու՝ շնորհազարդուած ու մաքրագործուած,
Յարգարուած, որպէս տաղաւար, որբուրդ սուրբ բնակութեամբ,
Անաղաղ մաքրութեամբ հանդերձ՝ գլխախրտ,
Անբիժ սրբութեամբ հանդերձ՝ բարեխօս ու խնամակալ,
Ընդունի՛ր մայրեանքն այս արեքսական՝ քեզ դաւանորդս,
Խառնեղով մեծիդ նուիրուած նախկին ներբողներիս հետ,
Սատուցի՛ր որպէս պաղատանքը քո՝
Միատրի՛ր ու հիւսի՛ր հեծեծանքն իմ դառնակսկիժ
Ազերսանքներն քո երանելի ու նուիրական,
Ո՛վ կենաց պողի օրհնաբանուած տունիկ,
Որ ապաւինած քո սուրբ մայրութեան
Եւ լուսազարդուած, միշտ անջակցութիւն,
Բարեգործութիւն գտած քեզանից՝
Ազրեմ միածին ֆրիստոս որբուրդ ու տիրոջ համար:
Օրհնեա՛լը միայն երջանկալեցու անբիժ շուրթերով,

Ջախէն աջ նստած՝ Յուսիկ Արք. Սանթրոբեան, Խ.Ս.Օ.Տ.Տ. վազգէն Ա. Կաթողիկոս, Մեղրայ Արք. Աշեման. Կալունձ՝ Ներսէս Եպս. Պօղոսյան, Պրմ. Ռսիսեմբրան Արզումանեան, Արսեն Եպս. Պլերպլեան, Արամ Եպս. Քիշիշեան

ՀԱՂՈՐԱԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Ի գետութիւն մեր Եկեղեցու կենտրոններին եւ հաւատացեալ ժողովրդին, յայտնում ենք, որ Մեծի Տանն Կիլիկիոյ կաթողիկոսութեան պաշտօնական ներկայացուցիչներ՝ Գերաշնորհ Տ. Մեղրայ Արքեպիսկոպոս Աշեմանը, Գերաշնորհ Տ. Արամ Եպիսկոպոս Քիշիշեանը, Կիլիկեան Աթոռի բարձրաստիճան մկառաններ, եւ Տիար Ռսիսեմբրան Արզումանեանը՝ անձնարարի Կենտրոնական վարչութեան, Նորին Արքութիւն Ամենայն Հայոց Կաթողիկոս Տ. Տ. Վազգէն Ա.-ին բերեցին եղբայրական սիրոյ ողջուրդ Նորին Արքութիւն Մեծի Տանն Կիլիկիոյ Տ. Տ. Գարեգին Բ-ի եւ ներկայացրին Կիլիկեան Աթոռի տեսակետները Հայ Եկեղեցու կազմական մի կանոնագրի մշակման վերաբերեալ:
Կիլիկեան Աթոռի ներկայացուցիչները Յուսիսի 5-12-ը եղան Սայր Աթոռի հիւրերը երբ այցեւեցին մի շարք պատմական վանքեր Հայաստանում ու մշակութային հիմնարկներ Երեւանում:

12 Յուլիս 1986 թ.
Ս. Էջմիածին
ԳԻՒԱՆ ՄԱՅՐ ԱԹՈՒԻ

Ահա մի կաթիլ կուտական կաթիլը
Մէջս անձրեւեղով կեանք է տալիս ինձ,
Ո՛վ մայրը բարձրեալ տիրոջ Յիսուսի՝
Արարչի երկնի եւ համայն երկրի,
Որին ծնեցիր դու անձառօրէն,
Բովանդակ մարմնով ու համարուրդ իր աստուածութեամբ,
Որ փառատուն է չօր հետ, սուրբ Հոգով,
Կապուած Կուրբանք եւ անքննութեամբ մեր բնութեան հետ,
Որն ամենայն է եւ ամէն ինչում՝
Որպէս մէկը սուրբ Երբորդութիւնից՝
Նրան վախել է փա՛ռք յաւերժեց յաւիտեանս. ամէն:
Թրգմ. Վազգէն Գեորգեան

ՎԵՐԱՓՈԽՈՒՄՆ ԱՌԻՐ ԱՍՏՈՒԾԱԾՆԻ

Վաչէ Ծ. Վրդ. Իգնատիոսեան

Սուրբ Աստուածածնի մեռնելուն եւ երկինք փոխադրուելուն յիշատակն է որ կը տօնակոտրուի «Վերափոխումն» կամ «Ննջումն» Ա. Կոյսին անուանին ներքեւ: Այս տօնը մեր Եկեղեցւոյ չինք տալաւարներէն մէկն է եւ կը կատարուի Օգոստոսի 15-ի մերձաւոր Կիւրակին:

Աւանդութեան համաձայն, Քրիստոսի Համբարձումէն յետոյ, Ա. Կոյս Սարիամ տասնչորս տարի ապրեցաւ Երուսաղէմի մէջ Յովհաննէս Աւետարանիչի որդեական խնամքին ներքեւ: Ապա Ա. Կոյսը խաղաղ ու հանգիստ մահ մը ունեցաւ: Քրիստոսի բոլոր առաքեալները հանդիսաւոր թափօրով մը թաղումը կատարեցին Գեթեմանիի ձորակի մէջ: Իր թաղումէն ետքը, երեք օր, գիշեր ու ցերեկ, հրեշտակային երգեր կը լսուէին: Թաղման ժամանակ միայն Բարթոլոմէոսէոս առաքեալը բացակայած էր, որ իմանալով Աստուածամօր վախճանումը՝ փոքեաց Երուսաղէմ: Առաքեալը փախաբեցաւ անապատն օտեանել Ա. Կոյսը վերջին անգամ: Այսպէս, միւս առաքեալներու ընկերակցութեամբ, ինչա՞նք Քաղսիան վայրը եւ քաջին գերեզմանը, ուր չկար Ա. Կոյսին մարմինը: Այս կրօնավեճին հետեւցողսցին՝ թէ Քրիստոս իր խոստումը կատարելով՝ իր մայրը երկինք վերափոխած էր:

Ասոր համար Ա. Կոյսին «մահացաւ» բառը չենք գործածեր, այլ՝ «ննջեց», հասկնալի դարձնելով համար անոր երկինք վերափոխումը:

Այս աւանդութիւնը առաքեալական շրջանին սկսաւ անշուշտ: Այսպէս Աստուածածնի Ննջման տարեգարձը կը տօնուէր առաջին շրջանէն: Իրեւ գրասար փաստ ունինք Երուսաղէմեան ձառքը (Երուսաղէմ, թիւ 121, ձառք-Տօնացոյց, ձեռագիր), որ կը յիշէ գայն Գ. դարուն. այդ կը համարուի «Հնագոյնը» Աստուածածնի տօնելուն: Վերափոխումը իբրեւ վարդապետութիւն ընդունուած է թ. 1-մի. դարերուն:

Առաքեալական շրջանին սկսեալ, միշտ սեր եւ յարգանք կար Ա. Կոյսին հանդէպ: Իսկ 431 թիւականին, Եփեսոսի տեղեկական ժողովին, պաշտօնապէս հռչակուեցաւ եւ դաւանական սկզբունք դարձաւ Ա. Կոյսին Աստուածածնի ըլլալը եւ ոչ թէ՛ մարդածին, ինչպէս կ'ըսէր Նեստոր: Այս նոյն դաւանանքը ունի նաեւ մեր Հայոց Առաքեալական Ա. Եկեղեցին:

Ա. Կոյսի վերափոխումն այս պատմութիւնը, ցոյց թէ աւանդութեամբ հասած է մեզի, քանի որ Նոր կտակարանին մէջ ոչ մէկ յիշատակութիւն կամ ակնարկութիւն կայ այս մասին: Ասոր համար կարգ մը Եկեղեցիներու կողմէ շնորհաւորեցէ գառ, «Հակասուրբբային» ալ կ'որակեն այս տօնը (*): Պէտք էէ, սակայն, գարմանալ չէրկուած ըլլալուն համար, որովհետեւ առաքեալական սկզբնական շրջանին իրենց բարոյները եւ պատգամները կը նախընտրէին միայն բերանացի հարտրել: Գիրք գրելու խնդիրով չէին հետաքրքրուեր, որովհետեւ նախապէս այն համոզումը ունէին՝ թէ Քրիստոսի երկրորդ գալուստը շատ մօտ էր, նոյնիսկ իրենց օրով կրնար պատահիլ (Ա. Կորնթ. ժե. 51, Ա. թոռ. Գ. 14): Այսպէս պէտք չտեսան անմիջապէս կրենք ապրած պատմութիւնները գրի առնելու:

Ուրեմն, չորս Աւետարանիչներէ քիչ քան պատմած են մեր Տիրոջ մասին: Սկզբնական շրջանին բոլոր պատմութիւնները, պատգամները միայն բերանացի

(*) «Բանքեր» ամսագիր, էջ 137

OUTREACH

Archbishop Mesrob Ashjian

Prelate

Mary Hamparian - Editor

OUTREACH (USPS 426-490) is published monthly by the Prelacy of the Armenian Apostolic Church of America, 138 East 39th Street, New York, New York 10016, (212) 689-7810. Unsolicited manuscript will be considered for publication; please include a stamped, self-addressed return envelope. We reserve the right to edit articles in order to conform to space limitations. Signed articles do not necessarily reflect the policy of the Armenian Apostolic Church of America. Send all correspondence to the above address to the attention of the Editor. Printed in the United States of America. Second class postage paid at New York, N.Y. 10016. Postmaster: Send address changes to Outreach, 138 E. 39th St. New York, N.Y. 10016

աւանդուեցան երկար ժամանակ. այսպէս անգիր կերպով սերունդէ սերունդ փոխանցուեցան մինչեւ որ օր մը գրի առնուեցան եւ կոչուեցան «աւանդութիւն»: Ուրեմն աւանդութեան սկիզբը առաքելական ծագում ունի, այս է ամենէն կարեւորը անշուշտ. «ինչպէս աւանդութիւն ձեռք աւանդութիւնը կը պահէ»: (Ա. Կորնթ. ժԱ. 2)

Ահա այս աւանդութիւնն է որ մեզի կը սորվեցնէ Աստուածամօր վերափոխման ճշմարտութիւնը: Եթէ երեք Աստուածամայրը երկինք վերափոխուած չըլլար, ինչո՞ւ առաքեալները սկզբնական շրջանին ստա եւ մանուսանք «Հակասուրբբային» պատմութիւնները պիտի հնարէին ժողովուրդին մէջ, անոնք ալ իրենց կարգին այս աւանդութիւնը յարդր սերունդին պիտի աւանդէին՝ եթէ չիմ կամ ճշմարտութիւն չունենար: Եւ ասոնք պարզապէս ստա վանքը պիտի ըլլային՝ հաստատելով թէ Քրիստոս իր Մայրը երկինք վերափոխած էր: Հոս կրնանք պաշտօնաձեռնել Պօղոս առաքեալի բերած փաստը Քրիստոսի Յարութեան վկանելուն մասին (Ա. Կորնթ. ժԱ. 15), որ շատ կը յարմարի մեր պաշտպանութեան:

Սակէ գառ, այս վերափոխման վարդապետութիւնը «Հակասուրբբային» կոչուած է, քսի կարգ մը եկեղեցիներու կողմէ: Սակայն ինչպէս ասիկա հակասուրբբային կրնայ ըլլալ, քանի որ չին ուրիշ մէջ արդէն ունինք երեք անձեր, որոնք արդէն երկինք վերափոխուած էին: Այսպէս. «Հաստատել ենովք երկինք փոխադրուեցաւ որպէսզի մահ չտեսնէ. եւ տեղ մը չէր գտնուէր, վաճաղի Աստուած փոխարեքց գայն. քանզի անոր փոխադրուելէն առաջ վկայուեցաւ, թէ Աստուծոյ հանձնի էր» (Եբր. ժԱ. 5): Ապա Երիւմ մարգարէին հրեղէն կարգերով երկինք փոխադրուիլը (Գ. Քաղ. Բ. 11-12): Վերջապէս Մովսէս մարգարէին մահը եւ երկինք փոխադրուիլը: «Մինչեւ այսօր Մովսէսը գերեզմանը մարդ չգտնուաւ» (Բ. Օրգ. 1Գ. 6): Յուրա պա առաքեալն է որ կ'ամբողջացնէ գայն. «Բայց Միգայի հրեշտակապետը երբ Աստուծայի դէմ դնելով Մովսէսը մարմին համար կը վճէր ...» (Յուր. 9):

Այս համարով ի յայտ կուգայ մեզի գարեբու ընթացքին պահուած աւանդութիւն մըն ալ: Մովսէսի կեանքի եւ գործունէութեան մասին հնչողատեանի չորս գիրքերը (Եկեղ. Ղեւա՛, Քուրց. Բ. Օրգ.), որոնք երկարօրէն եւ մանրամասնօրէն գրած են. այս համարը, սակայն, չգտնուի որ մէկ տեղ: Ուրեմն Յուրա առաքեալ այս կրօնութիւնը կը քարէ դարեկու ընթացքին հասած բերանացի աւանդութիւնն:

Այս վերի օրինակներով կը տեսնենք թէ Քրիստոսի մայր ըլլալը հարկաւոր չէր անապատն երկինք վերափոխման համար: Ինչպէս Ենովէի համար կը կարդանք. «Աստուծոյ հանձնի էր», «Աստուծոյ հետ քալեց» (Մե. Ե. 24). այսքան միայն: Իսկ Աստուածամօր համար՝ Աստուծոյ մայր եղած ըլլալը՝ քաւական է կարծեմ, ալ ուրիշ քան գրուելու հարկ չկայ: Եւ վերջապէս՝ «Տե՛ղ գեղացա Տիրոջ միտքը, կամ ո՞վ անոր խորհրդակից եղաւ» (Հորով. ժԱ. 34, Ա. Կորնթ. Բ. 16):

Քաղաւա՛ծ՝
«Ա. ԱՍՏՈՒԿԱՄԱՄԻՆ» գրքովիւն

A UNIQUE INDEPENDENCE DAY CELEBRATION

From the very beginning of the establishment of the Statue of Liberty/Ellis Island Foundation for the rebuilding of the Statue of Liberty, the Prelacy of the Armenian Apostolic Church of America participated in supporting this program and pledged thousands of dollars to it.

This year's July fourth celebration was a great occasion of patriotism for all Americans. The Statue of Liberty which gave refuge to so many desperate and homeless people was finally being rewarded.

Unfortunately, Archbishop Mesrob Ashjian was out of the country on July 4th. Archpriest Moushegh Der Kaloustian attended the celebrations on behalf of the Armenian Prelacy. He attended the opening ceremony of the Statue of Liberty at St. Patrick's Cathedral. This ceremony consisted of Mass followed by the ringing of the bells. At the invitation of Governor and Mrs. Cuomo, Arch. Moushegh Der Kaloustian attended a gathering at the Jacob Javitz Center on the occasion of the opening of the Statue of Liberty.

ASSUMPTION OF THE BLESSED VIRGIN MARY

(ՎԵՐԱՓՈԽՈՒՄՆ ՏՕՐԵ ԱՍՏՈՒԾԱԾՆԻ)

Archbishop Ardag Manookian

The Assumption of the Virgin Mary is celebrated on the Sunday which falls nearest of August 15.

According to tradition, the Virgin Mary passed away peacefully and was buried by the apostles and devout Christians.

The apostle Bartholomew, who was not present at her funeral, on hearing about her demise, accompanied by the apostles visited the grave, but when the gravestone was lifted they were astonished to find no body but sensed "an exceeding sweet fragrance".

In later years, based on this miraculous event, the church fathers established the feast of the Assumption of the Blessed Virgin Mary.

From the early days Christianity, a very deep respect and reverence was shown to the Virgin Mary. During the period of doctrinal disputes and debates, her name was often mentioned, and in one of the Ecumenical Councils, as a doctrinal principal, she was formally declared as "Mother of God".

The religious thinking of the Middle Ages was greatly inspired and influenced by Virgin Mary's fascinating charm.

Many painters, poets and composers of religious songs received their creative impulse and inspiration from her.

The hymns devoted to the Virgin Mary, most of which are ascribed to Moses Kerogha (Moses the Poet) bear the mark of simplicity, charm, tenderness and delicacy of feeling and are considered among the best classical Armenian literary gems.

Equally elegant and beautiful are also the songs and melodies devoted to the "God-bearer", which are sung in the church on the occasion of her feast.

Among these hymns, the most significant one is that which is sung during the feast of the Assumption of the Blessed Virgin Mary and which, with its magnificent literary qualities, panegyricizes the "Mother of God".

It is noteworthy that the first Apostolic Church built at Soorb Esmatrin was dedicated to the Blessed Virgin Mary.

In Christian theology, particularly by the Catholic Church, after Christ's incarnation, Blessed Mary is held in highest veneration, and this is called "Mariology".

THE INSTALLATION OF THE NEW PRIMATE OF THE ANGLICAN CHURCH OF CANADA

On Monday, June 16th, the General Synod of the Anglican Church of Canada convening in Winnipeg, Canada, elected Archbishop Michael Geoffrey Peers as the new primate of the church.

The Installation of the new primate was held on June 22nd, at the Centennial Concert Hall in Winnipeg during a simple yet moving ceremony. Among the ecumenical guests was His Eminence, Archbishop Mesrob Ashjian, who, vested with episcopal omophorion, extended the greetings from the Armenian Church and His Holiness Karekin II to Archbishop Peers upon his election and wished him success in his service to the Anglican Church of Canada.

Strong on ecumenism, the primate has worked for the World Council of Churches and has been appointed by the Archbishop of Canterbury as chairman of the ecumenical section of the 1988 Lambeth Conference, the worldwide gathering of Anglican bishops.

Traditional brotherly ties exist between the Armenian and Anglican churches and we know these ties will continue to be strengthened during the tenure of Archbishop Peers.

PRELATE ATTENDS EIGHTH BIENNIAL ASSEMBLY BANQUET OF THE ARMENIAN EVANGELICAL UNION OF NORTH AMERICA

On June 28, 1986, His Eminence Archbishop Mesrob Ashjian attended the Eighth Biennial Assembly Banquet of the Armenian Evangelical Union of North America. The Banquet took place at the William Paterson College in Wayne, N.J.

The Prelate was asked to deliver a message which he did with warm words of greeting and succinct thoughts which were appreciated by all those present.

TV FAITH: RITUALS OF SECULAR LIFE

by Gregor Goethals

SOUVENIRS FROM THE PRELATE'S VISIT TO ARMENIA

Our media-dominated culture bombards us with a multitude of diverse images. The Super Bowl, the message of the 700 Club, the funeral of a national leader — all these phenomena come to us in the form of television images. In these instances, the images are more than pictures; they are ways of mediating to us a faith or a set of values. In this sense, many of the images we encounter every day can be regarded as religious images, even as examples of religious art.

The term "religious art" is a slippery one. Most people assume that it is content — for example, biblical content — that distinguishes religious art from other types of art. But this criterion, while useful, ignores the many other ways in which images can witness to faith in a pluralistic, technological and secular society. I believe we need to consider some different ways of thinking about religious art.

To clarify this point, we must distinguish between a broad and a narrow concept of the term "religion." H. Richard Niebuhr reminds us that faith can mean "human confidence in a center and conservator of value" and that it can also mean loyalty to a cause. To Niebuhr, faith seems to "manifest itself almost as directly in politics, science, and other cultural activities as it does in religion" (*Radical Monotheism and Western Culture* [Harper & Row], p. 16). Religion in this sense means an overarching, integrative principle of order. This kind of religion is less concerned with "What must I do to be saved?" than with "What is real to me and others?" and "What do we value?" Answering these questions helps us to identify ourselves and our world. Sociologists of religion like Max Weber and Emile Durkheim have observed that being religious in this broad sense refers not to a matter of personal choice but to a fundamental human drive to make sense out of reality.

This essentially metaphysical order of the world which humans look for is perceived and understood largely through concrete, accessible public symbols. The manifold forms through which society's most essential values are communicated are not, therefore, of secondary importance. They are necessary for expressing, legitimating and maintaining the metaphysical — and the social — order.

If we define religion narrowly to mean participation in a particular faith community of adherence to particular doctrines, the analysis of religious art will be restricted to the visual images produced by particular religious communities. The sociological view of religion, on the other hand, enables us to analyze the broad spectrum of faith in so-called secular society. From that perspective, we may even discover that we are daily inundated with religious images.

The mediation of religion through apparently secular images is related to particular historical developments in Western culture. Events in church history, plus the impact of secularism and modern technology, have dramatically determined the location of religious art.

The most revolutionary alteration in religious art came with the sweeping changes in sacrament and liturgy brought about by the 16th-century Reformers, especially Calvin and Zwingli. These two, much more than Luther, narrowed the forms of religious communication almost entirely to the Word as expressed through Scripture and sermon. (Luther, for his part, remarked that in his devotions he was "aided by the sight of the crucifix, the sound of the anthems, and the partaking of the body of Christ upon the altar.") Thus he maintained a sacramental view of the unity and mystery of the relationship between flesh and spirit, between the visible and invisible.) The visual arts, which had for centuries witnessed to Christian faith in a liturgical context, were now systematically excluded from the worship setting.

As a result of the diminution of the role of the arts in the churches, the sacramental impulse — *the need to encounter invisible faith through visible forms* — embarked on a new, vital life outside of institutional Christianity. Artists themselves took up the search for sacramental forms — images that could testify to spiritual experience. Nineteenth-century painters such as Washington Allston and Thomas Cole found little or no demand from churches for religious art. Nevertheless, they continued to conceive of the artist's role in religious terms. Under the influence of Samuel Taylor Coleridge and New England transcendentalist James Marsh, Allston regarded the artist as a kind of seer for the community. Some painters gave a religious interpretation to the secular world and its images. Asher B. Durand, writing in *The Crayon*, described landscape as the "representation of the work of God in visible creation." For painters like Durand, religious symbolism in landscape painting did not depend upon the use of biblical narratives. Late in the 19th century, George Inness, who was immersed in the theology of Swedenborg, spoke of the artist's need to contemplate the invisible in the visible. In Europe one finds similar

religious interpretations of ordinary reality — for instance, in the work of Vincent Van Gogh (whose letters powerfully reveal the religious basis of his art).

In the atmosphere of 19th-century Protestant piety, it was still possible for both artists and the public to find religious meanings in the images of everyday life — in landscape or still life. But what has happened in the 20th century, when the religious imagination — in its individual and corporate dimensions — has become fragmented under the assault of modern materialism? How do we interpret and manipulate images of the ordinary world? Is it possible that the sacramental revolution of the information age is also a *secular* revolution in which the visual forms we identify as "secular" are themselves embodiments of faiths and values that compel our deepest loyalties? Perhaps sacramental images are no longer confined to religious institutions or to particular subjects.

I would suggest that in our day the power of images to objectify invisible values and meanings has been appropriated by secular institutions. To the degree that traditional religious groups in American culture have emphasized the word and de-emphasized images, they have deprived themselves of an effective force for transmitting their own symbols.

The fact that contemporary American culture is pluralistic does not mean that meaningful public symbols are unimportant or do not exist. On the contrary, the multiplicity of relative "truths" and competing denominations has almost necessitated the creation of common myths. Filling this need are the mass media, chiefly television, with its compelling, pervasive images. However shallow, they provide a web of meaning and values, and connect isolated groups, rendering visible our culture's invisible standards and goals.

From soap operas to news, to sports, commercial telecasting performs a fundamentally sacramental function: it mediates and legitimates a belief in the American way of life. It assists in an important way in shaping our loyalty to the American socio-political-economic system. Witnessing to sentiments and aspirations that transcend denominational beliefs, television provides a common vision. Even though the medium often caricatures and distorts the variousness of America's diverse communities, the nation has become dependent upon it for articulating public symbols.

If we look closely at different kinds of programs, we may discern certain residual elements of traditional religious communication and psychology. The dynamics and formal structures of some programs parallel some Catholic and Protestant forms of communication. For example, parallels to the Catholic sacramental model, in which a sacred event is re-enacted within carefully measured boundaries of time and space, can be found in the formal dynamics of sports events and civil ceremonies, such as the Super Bowl or the presidential inauguration.

When through an unusual coincidence President Reagan's second inauguration was telecast on the same day as the 1985 Super Bowl, the entire day seemed liturgically orchestrated, as viewers moved from one sacred event to another. Through their TV sets millions of viewers shared in a solemn event in the political life of the nation. Later that day viewers once again entered the White House to participate in another great occasion. This time, through the miracle of technology, two sacred spaces — the White House and the Super Bowl stadium — were united as President Reagan tossed a coin to begin the Super Bowl. The newly inaugurated commander in chief thus ceremoniously opened the event that symbolizes to many the value of competition and the importance of being "No. 1." Standing before a large landscape painting of the American West, the Gipper seemed to personify the heroic image of a winner. Later, the Super Bowl half-time show reinforced our patriotic sentiments, as marching bands and drill teams formed a large American flag on the football field. And the screen offered yet one more sacred exchange when the president called to congratulate the victorious coach.

American television has also united the nation in rituals of sorrow. Beginning with the funeral of John F. Kennedy, television has enabled the country to participate in the mourning of national heroes. Although not physically united, millions of people are bound together by television in a shared experience of grief.

When the space shuttle *Challenger* exploded, the entire nation was again brought before its television sets to mourn. President Reagan communicated through radio and television words of comfort to the nation. In concluding his statement, the president combined words from the first and last lines of a moving poem, "High Flight," written by a poet-pilot, John Gillespie Magee, Jr. "We will never forget them," the president said, "nor the last time we saw them this morn-

ի վերքի Ֆիշըր Հօլ-ի մէջ Կոմիտաս վարդապետի նախորած անկրկնելի համերգէն իտք, յանուն այդ ճեմնաբլրը կարճակերպար յանճնախորհիմ, Բարձր. Տ. Սիսուրոյ Արք. Աշեման Եւ Արամ Նպու. Քէշիշեան «Հոգուց» կ'արտասանեն Կոմիտաս վարդապետի շիրիմի՛ն ծաղիւ, ծաղկեպսափի գեաներու մէջ:

Թոմիկի հացի՛ Լազաշի պատրաստութիւնը Հայաստանի գիւրջերէն մէկուն մէջ, ուր սակարկին դաշերէն Երզրանի՛ն ծեպոր վառ կը մնայ Եւ հացին Բրիտանը կը փոխանցուի սեբունդէ սեբունդ. . . .

Վարդապետի սօնը Յուրիսի 6-իմ՝ Աշտարակի փորցնեցուն մէջ, ուր սակարկին ամուր կերպով կը պահուի հայկական ջրափառի աւանդութիւնը, խորիւրդանշան՝ Լաբուրեան Եւ Այլակերպեան

ing as they prepared for their journey and waved goodbye, and slipped the surly bonds of earth to touch the face of God.' " The president performed the religious function of articulating to us and for us the meaning of the astronaut's deaths.

Some Protestant forms of communication may be so integrated into secular American culture that we fail to see their religious roots. The Protestant evangelical model, which tends to stress charismatic leadership, may be useful in understanding the widespread perception of certain public figures as "trustworthy." Viewers watching a presidential news conference may be dimly conscious of the image of a Protestant minister standing behind a central pulpit, framed by two flags, delivering a sermon to inspire faith and conviction. The intention of the presidential conference is, of course, to inform the press and public. But ritually speaking, it is much more: it is an opportunity for the public to confirm its trust in the president and loyalty to the nation. The event is an occasion to see the president perform much like a persuasive, charismatic preacher. He confronts his adversaries, calls us to look at the "facts," returns us to time-honored values, articulates the differences between good and evil and then makes the right choice.

The nightly news programs also offer viewers authoritative individuals who, night after night, sort out the facts and help us understand our world. Many people realize, of course, that they are viewing highly selective and symbolically charged accounts of events. But sophisticated and unsophisticated viewers alike may ultimately fall back on their sense of trust in the reporters. It is interesting that in a recent poll examining the perception of news, believability was one of the questions raised, and anchorpeople and newscasters scored higher in this category than did the president *The People and the Press* [Times-Mirror, 1986], p. 10).

Reprinted by permission of The Christian Century

BLESSING OF GRAPES (KHAGHOGHORHNEK)

On the feast day of the Assumption of the Blessed Virgin Mary, after Holy Mass, the ceremony of the blessing of the grapes is performed.

First the special hymn of the day is sung, then passages from the Gospel are read, after which the prayer pertaining to the blessing of grapes, which was composed by His Holiness Catholicos Nerses is read. In this prayer, it is mentioned that on the third day of Creation, God created the fruit-yielding trees and vegetation on earth. Adam and Eve were granted the delights of the paradise, but they disobeyed the divine injunction and were expelled from Paradise, and God sent his only Son to free men from their sins.

It also seeks God's blessing to be bestowed on those who give the first yield of their vineyards as gifts to the church, and earnestly asks the Lord to protect the crops and fruit gardens of the farmers against hail storms, pests and other natural calamities, and render the farmers worthy of the Kingdom of Heaven. After the prayers, the grapes are blessed thrice and distributed among the congregation.

In the past this ceremony was performed in the vineyards. The priest, with scissors in his right hand and a cross in his left, proceeded to the church garden, which was called "Paradise", in an impressive procession, and in the presence of a multitude of the faithful performed the ceremony of the blessing of the grapes. It was also a custom to leave a share for the birds. Bunches of blessed grapes were placed on "Khachkar's" ("Cross-stones") or hung on high places for them.

As far as religion is concerned, there is no relationship between the feast of the Virgin Mary and the blessing of grapes, but as is the case with some of the other feasts, it happens that the feast of the Virgin Mary simply coincides, in time and season, with a Pagan era festivity.

Generally, in religions of classical antiquity, it was a wide-spread practice to offer the first fruits of their gardens to the gods or temples.

It was a general practice by the Israelites to offer their first crops to the temple. In the Old Testament it is said, "That thou shalt take of the first of all the fruit of the earth, which thou shalt bring of thy land that the Lord thy God giveth thee, and shalt put it in a basket, and shalt go unto the place which the Lord thy God shall choose to place his name there..." The priest, after blessing the basket full of fruits, would say, "And now behold, I have brought the firstfruits of the land, which thou, O Lord, hast given me..." (Deut. 26: 2, 10).

In accordance with established custom, the first produce of the farms which was presented to the temple were wheat, barley, grapes, figs, pomegranates, olives and honey.

Even today, the Zoroastrians put a plateful of fruits on a table which is placed next to the eternal fire in the temple for the high priest to bless the fruit and its donor.

The Zoroastrians give preference to pomegranates, quinces and grapes.

During wedding ceremonies, pomegranates and eggs are put on a tray. The pomegranate is supposed to be the symbol of fruitfulness and the egg a symbol of rebirth and future life.

In pre-Christian Armenian too, similar customs existed. During the "Navasard" festivities, the Armenian farmers presented the first harvest of their crops to the gods, particularly to the gods of fertility and abundance. It was also a custom in Armenia to present gifts to "Amanor" and the goddess Anahit on the day of their feasts, but in view of the fact that during the Christian period it was difficult to present all kinds of fruits to the church, preference was given to the grapes.

Christ often likened himself to the vine-stock, and the wine of Holy Mass is derived from grapes.

During the Last Supper, Christ took the cup and gave thanks and gave it to his disciples saying, "Drink ye all of it, for this is my blood of the New Testament".

Since wine is prepared from grape juice, therefore it was proper for the grape to be given preference on all other fruits.

In the early years of Christianity the faithful took bread, wine, honey, milk, birds, vegetables and wheat with them to church, and after getting them blessed, lunched together. But the 4th article of the second Apostolic Canon prohibited this custom, and allowed only bread and wine to be taken to church.

Nevertheless, the church-established laws were unable to eradicate these popular customs. On the contrary, sometimes the church perforce had to accept and include them in the religious rites. Of these the most notable one is the ceremony of the blessing of grapes, which has come down to us in its Christianized form.

GROUNDBREAKING CEREMONY OF THE ALL SAINTS ARMENIAN APOSTOLIC CHURCH OF CHICAGO July 20, 1986

July 20, 1986, was a long awaited day for the community of Greater Chicago. After many decades of waiting, the community finally saw the beginning of the realization of its dream: to have a new and beautiful Armenian Church erected in their midst.

The day started with the Divine Liturgy offered by Very Reverend Anoushavan Tanielian. The Prelate, Archbishop Mesrob Ashjian, presided over the religious ceremonies which were attended by several hundred parishioners. At the end of the moving services, the Prelate was escorted in procession to the sight of the new Church for the ceremony of the blessing of the Foundations and the consecration of the 16 foundation stones along with four cornerstones in the names of Sts. Peter and Paul and Sts. Bartholomew and Thaddeus who were the first Illuminators of the Armenian Church.

Many of the attendants were deeply moved because it was the first time they were witnessing such a ceremony; simple yet meaningful, and rich in symbolism.

Serpazan Hayr, with the help of Mr. Nerses Chitjian, Chairman of the Executive Council of the Prelacy; Rev. Sempad Der Mkhsian, Pastor; Mr. Dikran Soulakian, Chairman of the Board of Trustees of All Saints; Mr. Mark Markarian, the driving force behind the fund raising efforts for the new church; Mr. Nick Ohanjanian, Chairman of the fund raising Committee; and Mr. Zohrab Tazian, the architect of the new church ceremoniously dug the earth at the Foundation of the site where the Holy altar will be erected. Then Serpazan proceeded to mix the earth of Chicago with earth he had just brought from 'Keghart Monastery' in Armenia.

After canonical prayers and hymns, Serpazan poured Holy Christm from the silver dove into the palm of his left hand and then invited Very Rev. Anoushavan Tanielian and Archbishop Sempad Der Mkhsian to clean the Foundation stones with wine and water and wipe them with white linen. After this was done, the Prelate blessed each cornerstone and each foundation stone with the help of sixteen Godfathers of the church who were: Mr. Nerses Chitjian, Ms. Sue Erickson, Mr. Siregan Shrikian, Mr. Haroutioun Bastermajian, Ms. Suzanne Markarian, Mr. Kevork Narinian, Mr. Raffi Shrikian, Mr. Berj Gureghian, Mr. Charlie Haroian, Ms. Alexandra Markarian, Mr. Nick Ohanjanian, Jr., Dr. Raffy Hovannesian, Ms. Dalilah Markarian, Mr. Zohrab Tazian, Mrs. Mary Shahnazarian & Mr. Dikran Der Ghazarian (Ms. Araxie Boghosian was present as his alternate).

After the Groundbreaking ceremonies, Serpazan blessed the Madagh offered by the Ladies' Guild of the Church. It was served in the community center Hall. A short program was presented at the Hall. The Master of Ceremonies of this program was Mr. Haroutune Dermenjian, who asked many prominent members of the community to address the gathering. The speakers congratulated the community and expressed their joy at this historic event. As usual Mr. Markarian delivered a fiery speech. Concluding remarks were made by Archbishop Mesrob Ashjian.

We join our Chicago Community members in their celebration and hope that soon they will be able to pray under a beautiful Armenian dome. We are sure that this is the beginning of a new era of 'the building of new churches' with enthusiasm and determination. In the coming months we will have other building ceremonies and consecrations in Toronto, Vancouver and New York.
"Blessed are those who build churches."

JUST PRINTED

VIA THE GOSPEL

Meditations on The Gospel Readings
of The Armenian Liturgy
by

ARCHBISHOP TORGOM KUSHAGIAN

Armenian Patriarch, Jerusalem
(1931-1939)

Translated by

H. V. MOURADIAN

2nd Edition
1986

Antelias, Armenian Catholicosate of Cilicia

To Order, Write to: Prelacy Bookstore
138 East 39th Street New York, N. Y. 10016

OBITUARY DIRAMAYR MARTHA ASHJIAN

The Executive and Religious Councils of the Prelacy of the Armenian Apostolic Church of America deeply mourns the passing of

DIRAMAYR MARTHA ASHJIAN

which occurred on Sunday, August 3, 1986, in Antelias, Lebanon. Funeral services were held at St. Gregory the Illuminator Cathedral of Antelias with the participation of the Cilician Brotherhood and the local clergy of Lebanon. His Holiness Catholicos Karekin II attended the services as well.

Donations in lieu of flowers will be accepted for St. Illuminator's Day School. Address: Armenian Prelacy, 138 East 39th Street, New York, NY 10016.

ՄԱՀԱԳՐ

ՏՈՐԱՄԱՅՐ ՄԱՐԹԱ ԱՇԺԵԱՆ

Ամերիկահայոց Արևելեան շրջանի եւ Գանատանի Քիսի Ազգային Կրօնական եւ Վարչական Ժողովները ցաւով կը գուժեն յայտնի

ՏՈՐԱՄԱՅՐ ՄԱՐԹԱ ԱՇԺԵԱՆ

որ տեղի ունեցաւ Անիլիասի մէջ, Կիրակի 3 Օգոստոսին: Ծուրարկատրուիքեան կարգը կատարուեցաւ Երկուշաբթի, 4 Օգոստոսին, Անիլիասի Ս. Գիրգոր Լուսաւորիչ Սալը Տաճարին մէջ եւ ժարմինը անդրիւրեցաւ Ժըրըն Շրջանի Ազգային Գերեզմանատան մէջ: Փոխան ծաղիկեպալակ Զուհրատուրիան-ները կը ներդնուին Նիւ Եորքի Ս. Լուսաւորիչ Սալը Յիւրեղելոյ Ամենօրեայ դպրոցին Ի նպաստ՝ St. Illuminator's Day School - c/o The Prelacy, 138 E. 39th St., N.Y.C. 10016. Այս տխուր տիբիւ մեր սրտազգաց ցաւակցութիւնը հանձնարեցաւ որդւոյն, Քեմիլ Բարեզան Առաջնորդ Բարձ. Տ. Մեքրոպ Ս. Աղբեկս. Աջճեանին եւ ընտանեկան պարագաներուն: Խաղաղութիւն կը հուզին:

TEMPORARY RELOCATION OF THE PRELACY HEADQUARTERS

In pursuance to the resolutions passed in the preceding NRAs, we are pleased to announce that the Executive Council of the Prelacy of the Armenian Apostolic Church of America has currently approved and undertaken a major renovation program of the Prelacy Headquarters at 138 East 39th Street, N.Y. The renovations are scheduled to begin on August 1, 1986 and hopefully they will be completed by the end of 1986.

We would like to bring to the kind attention of our parishes and communities at large the following temporary relocations of the Prelacy Staff. The Prelate's Office has moved to St. Illuminator's Cathedral at 221 East 27th St., New York, NY 10016, tel: (212) 683-1312. On the other hand, the Prelacy Offices, ANEC, AREC, and the Bookstore have been relocated to 1296 Anderson Avenue, Fort Lee, NJ 07024. Telephones: Prelacy Offices (201) 866-0610. ANEC/AREC (201) 866-0633 and Bookstore (201) 886-0425.

Be advised that the legal address of the Prelacy remains the same. The original telephone numbers, (212) 689-7810/7811, will become operational as soon as the renovation is complete. Please continue to send all correspondence to 138 E. 39th St., New York, NY 10016. We expect this renovational extension program will enhance the physical appearance of the Prelacy, but, more importantly, it will provide a better work environment and improved service to our beloved community.

PRELACY SECRETARIAT